

zaměstnanci mohou v podnicích, kde noční práce je připuštěna, pracovat v noci, v § 10 reguluje námezdní práci dětí a mladistvých zaměstnanců a v § 12 práci osob v domácnosti zaměstnaných a osob najatých ke služebním úkonům nepravidelně konaným a nepatrně namáhavým. Při tom z detailních ustanovení tohoto zákona zcela jasně plyne, že zákon mluví o »zaměstnancích«, resp. »osobách zaměstnaných«, má na zřeteli osoby, které k podnikateli jsou v poměru pracovním neb služebním.

Z toho plyne, že intencí celého zákona bylo pouze, omeziti pracovní dobu zaměstnanců, nebylo však úmyslem zákona omezovati též osobní pracovní výkony zaměstnavatele samého neb osob, které jsou k němu ve služebním neb pracovním poměru.

Podle toho dlužno vykládati i předpis § 8 tohoto zák. a vztahovati jej pouze na práci zaměstnanců. Zákonu o osmihodinné době pracovní nešlo o to, chrániti noční klid občanstva před rušením jeho jakoukoliv noční prací v podnicích, ani o to, aby zaměstnavatel neb jeho rodinní příslušníci neutrpěli noční prací újmy na svém zdraví, nýbrž jediné o to, aby zaměstnancům dopřán byl potřebný noční odpočinek od práce. Kdyby byl předpisem § 8 cit. zák. měl býti zaveden nějaký všeobecný noční klid vůbec, platný i pro zaměstnavatele, pak by byl jistě zákonodárce nějakým výslovným ustanovením vyznačil, že zákaz noční práce týká se každé práce, tedy i osobní práce samotného podnikatele, jak to učinil na př. v zák. o klidu nedělním a svátečním (čl. I ve spojení s čl. III bodem 5 zák. ze 16. ledna 1895 č. 21. ř. z. slovy hat alle gewerbliche Arbeit zu ruhen, ausgenommen — — — 5. die personlichen Arbeiten des Gewerbeinhabers, insoweit dieselben ohne Verwendung eines Hilfsarbeiters und nicht öffentlich vorgenommen werden).

Že zákon o osmihodinné době pracovní měl v § 8 na zřeteli jen noční práci zaměstnanců, plyne zcela jasně hned z násl. § 9 odst. 1 téhož zák., podle něhož v těch podnicích, ve kterých noční práce výjimečně je dovolena, lze zaměstnávat pouze zaměstnance mužského pohlaví starší 16 let a nelze vůbec zaměstnávat ženy. Neboť kdyby se zákaz noční práce všeobecně vztahoval i na výkony zaměstnavatele, nebylo by možno domysleti se příčiny, proč by předpis § 9 odst. 1 připouštěl k práci v podnicích, kde noční práce je dovolena, pouze zaměstnance mužského pohlaví starší 16 let, nepřipouštěl však k noční práci zaměstnavatele samého, třeba tento byl mužského pohlaví a starší 16 let. Z toho je jasné patrné, že předpis § 8 odst. 1 počítá s tím, že osobní noční práce zaměstnavatele samého je dovolena.

De lege lata je také bez významu okolnost, že při tom výkladu zákona budou podniky pracující se zaměstnanci trpěti konkurencí podniků pracujících bez zaměstnanců, neboť nic nenasvědčuje tomu, že by zákon chtěl ony podniky před konkurencí těchto podniků chrániti.

Č. 10.919.

V o d n í p r á v o: I. Povinnost udržovati vodní dílo postihuje vlastníka díla s výhradou pravoplatných závazků osob jiných. — II. Pravoplatným je takovýto závazek jen tehdy, je-li povinnost spočívající na

soukromoprávním titulu jak co do své existence, tak co do svého rozsahu nezvratně zjištěna soudním rozsudkem nebo jiným rovnocenným způsobem.

(Nález ze dne 6. prosince 1933 č. 20.851.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. A 9437/31.

V ě c: Josef J. a spol. v S. (adv. Dr. K. Zimmer z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze o udržování náhonu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím byla uložena povinnost opravit a řádně udržovati břehy náhonu č. kat. . . . podle § 44 vod. zák.: a) majitelům valchy č. p. . . . v S. v části od této valchy až ke splávku u mlýna č. p. . . . podle čl. 2 trhové smlouvy z 15. září 1867; b) majitelům valchy č. p. . . ., dále Václavu H., majiteli mlýna č. p. . . ., a Aloisu P., majiteli pily v S., ve zbývajících částech náhonu podle míry jejich společného užívání.

Stížnost čelí jen proti výroku, obsaženému v nař. rozhodnutí sub b), pokud st-lé byli jím uznáni povinnými opravit a udržovat břehy náhonu v části od splávku mlýna č. p. . . . směrem proti vodě. St-lé proti tomu tvrdí, že povinnost, uloženou jim vodoprávním úřadem, vzal na sebe soukromoprávním ujednáním, t. j. trhovou smlouvou ze 4. ledna 1923 majitel mlýna č. p. . . . Václav H., a vytýkají, že žal. úřad tuto skutečnost nezjistil, ač existence soukromoprávního závazku majitele řečeného mlýna byla v řízení správním uplatněna. St-lé vytýkají tedy v podstatě vadu řízení, zaležející v tom, že nebyla zjištěna skutečnost, která je pro rozhodnutí vodoprávního úřadu podle § 44 čes. vod. zák. právně významná.

Stížnosti sluší zajisté přisvědčiti, že bylo by vadou řízení, kdyby byl úřad opominul zjistiti skutečnost pro jeho rozhodnutí vskutku právně významnou. Jde tedy jen o to, zda existence tvrzeného soukromoprávního ujednání má pro vodoprávní rozhodnutí o udržovací povinnosti podle § 44 vod. zák. právní význam.

Podle tohoto ustanovení postihuje udržovací povinnost vlastníka vodního díla s výhradou pravoplatných závazků osob jiných. K závazkům osob jiných musí tedy vodoprávní úřad přihlížeti, ač jen tehdy, jsou-li pravoplatné. Za pravoplatný sluší však pokládati závazek osob jiných jen, je-li likvidní. To je stanovisko stálé judikatury, které se přidržel také nss v nál. Boh. A 9437/31, v němž blíže je odůvodnil. Likvidním jest však závazek ve smyslu této judikatury toliko tenkrát, je-li povinnost třetí osoby na soukromoprávním titulu spočívající jak co do své existence, tak co do svého rozsahu nezvratně zjištěna soudním rozsudkem nebo jiným rovnocenným způsobem.

Kdyby tedy st-lé byli v řízení správním uplatňovali, nejen že jiné osoby jsou k udržování břehů náhonu v části, o níž jde, zavázány, nýbrž že tato jejich povinnost je také ve smyslu právě naznačeném likvidní, byla by výtku vadnosti řízení odůvodněna. Ježto však v řízení správním bylo uplatněno toliko soukromoprávní ujednání, jež nelze uznati za likvidní titul, nebylo možno námitce stížnosti přisvědčiti.